

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Anayasa Mahkemesi Başkanlığından:

BİRİNCİ BÖLÜM
KARAR

METİN CAN YILMAZ BAŞVURUSU

Başvuru Numarası : 2021/63600
Karar Tarihi : 3/7/2025

Başkan : Hasan Tahsin GÖKCAN
Üyeler : Recai AKYEL
Selahaddin MENTEŞ
Muhterem İNCE
Yılmaz AKÇİL
Raportör : Şeyda Nur ÜN
Başvurucu : Metin Can YILMAZ

I. BAŞVURUNUN ÖZETİ

1. Başvuru, ceza infaz kurumunda bulunan başvurunun belirli resmî internet sitelerine erişim talebinin kabul edilmemesi nedeniyle ifade özgürlüğünün ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

2. Başvurucu, başvuru tarihinde silahlı terör örgütüne üye olma suçundan tutuklu olarak Sincan 2 No.lu F Tipi Yüksek Güvenlikli Kapalı Ceza İnfaz Kurumunda (Ceza İnfaz Kurumu/İdare) bulunmaktadır. Başvurucu ayrıca Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesinde araştırma görevlisi olarak çalışmakta iken 24/12/2017 tarihli ve 695 sayılı Olağanüstü Hal Kapsamında Alınan Tedbirlere İlişkin Kanun Hükmünde Kararname ile kamu görevinden çıkarılmıştır.

3. Başvurucu 28/10/2021 tarihinde infaz hâkimliğine yazdığı dilekçede "insan hakları hukuku doktoru olduğunu, halihazırda kendi başvuruları kapsamında Anayasa Mahkemesinin vermiş olduğu 3 karara ilişkin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine (AİHM) başvuru hazırlayacağını, bu başvuruları hazırlayabilmesi için hem Anayasa Mahkemesi hem de AİHM'in içtihatlarına ulaşması gerektiğini ve bunun da Anayasa Mahkemesi ve AİHM'in internet sitelerinde bulunan kararlar bilgi bankasına erişmekle mümkün olacağını, mesleği ve akademik çalışmaları için de söz konusu sitelere erişiminin gerektiğini, benzer konuda AİHM'in Ramazan Demir/Türkiye (B. No: 68550/17, 9/2/2021) davasında ihlal kararı verdiğini" belirterek Anayasa Mahkemesi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin (AİHM) kararlar bilgi bankasına erişiminin sağlanmasını talep etmiştir.

4. Ankara Batı 1. İnfaz Hâkimliği (İnfaz Hâkimliği) 28/10/2021 tarihinde başvurunun talebine konu hususta Ceza İnfaz Kurumundan bilgi talep etmiştir. Ceza İnfaz Kurumu 28/10/2021 tarihli yazısında "başvurucunun talebine konu ettiği bilgi ve belge örneklerine yönelik, Ceza İnfaz Kurumunun internet erişiminin UYAP bağlantılı olması nedeniyle kısıtlı olduğu ve bu belgeleri avukatı veya yakınları aracılığı ile temin edebileceği" bilgisini vermiştir.

5. İnfaz Hâkimliği 5/11/2021 tarihinde başvurusunun şikâyetinin kabulüne ve AİHM ile Anayasa Mahkemesi resmî internet sitelerinde yer alan karar bankalarına erişim izni verilmesine karar vermiştir. Gerekçeli kararın ilgili kısmı şöyledir:

"... her ne kadar ceza infaz kurumunca tutuklunun bilgisayar kullanımı talebine konu ettiği belge örneklerinin ceza infaz kurumunun internet erişiminin UYAP bağlantılı olması nedeniyle kısıtlı olduğu, bu belgeleri avukatı veya yakınları aracılığı ile temin edilebileceği gerekçesiyle talebinin reddine karar verilmiş ise de, 5275 sayılı Kanun'un 67/3. maddesinde hükümlü/tutukluların eğitim ve iyileştirme programları çerçevesinde internete erişimlerinin sağlanmasının hüküm altına alındığı, ancak bunun her hükümlü/tutuklu açısından uygulanması gereken emredici bir hüküm olarak yorumlanmaması, yani faydalanabilecek hükümlü/tutuklunun mesleki vb. ilgisini ispatlaması gerektiği aksi halde kanunla getirilen amacın aşılacak ceza infaz kurumuna makul olmayan bir yükümlülük yükleneyeceği değerlendirilmiştir.

Dosyamıza konu olayda tutuklunun ihraç olmadan önce Marmara Üniversitesi İnsan Hakları Anabilim Dalında araştırma görevlisi olarak çalışması ve erişmek istediği iki internet sitesinin niteliği göz önüne alındığında bu talebin, aynı zamanda ve tartışmasız bir şekilde, ulusal mevzuata göre tutukluların internete erişimini haklı gösteren eğitim ve iyileştirme amaçları kapsamına girdiğinin açık olduğu, tutuklunun yalnızca mesleği ve ilgi merkezleri çerçevesinde gelişimine ve rehabilitasyonuna hizmet edecek nitelikte hukuki bilgiler içeren Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ve Anayasa Mahkemesi internet sitelerine erişiminin kısıtlanmasının, tutuklunun bilgi alma hakkını kullanmasına yönelik bir müdahale teşkil edeceği değerlendirildiğinden şikâyetinin kabulüne..."

6. Söz konusu karara karşı Ankara Batı Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından 9/11/2021 tarihinde itiraz edilmiştir. İtirazda "başvurucunun talebiyle ilgili Ceza İnfaz Kurumuna başvurusunun bulunmadığı, Ceza İnfaz Kurumunda internet bağlantısı kurulacak alt yapının bulunmadığı, talebe konu karar örneklerinin başka suretle temininin mümkün olduğu, başvurusunun devam ettiği bir eğitim-öğretim programı bulunmadığı ve pandemi nedeniyle Ceza İnfaz Kurumunda iyileştirme programı uygulanmadığı" gibi hususlara değinilmiştir. Bununla birlikte Ulusal Yargı Ağı Bilişim Sistemi'nden (UYAP) temin edilen bilgi ve belgelere göre Cumhuriyet savcısının itirazının başvurucaya tebliğ edildiğine dair bir bilgiye ulaşılamamıştır.

7. İnfaz Hâkimliği, Cumhuriyet savcısının itirazı üzerine dosyayı 26/11/2021 tarihinde itiraz merciine göndermiştir. İtirazı inceleyen Ankara Batı 1. Ağır Ceza Mahkemesi (Ağır Ceza Mahkemesi) 29/11/2021 tarihinde itirazın kabulü ile İnfaz Hâkimliği kararının kaldırılmasına ve başvurusunun talebinin reddine karar vermiştir. Gerekçeli kararın ilgili kısmı şöyledir:

"Cumhuriyet Savcısı ...ın karara itirazı üzerine, itiraz değerlendirilmek üzere dosyanın mahkememize gönderildiği anlaşılmıştır.

Tüm dosya kapsamı birlikte değerlendirildiğinde; Cumhuriyet Savcısı .. tarafından sunulan itiraz dilekçesindeki gerekçeler yerinde görülmele itirazın kabulü ile usul ve yasaya aykırı bulunan Ankara Batı 1. İnfaz Hâkimliği'nin 05/11/2021 tarih ve 2021/4884 Karar sayılı kararının kaldırılmasına..."

8. Başvurucu, nihai hükmü 2/12/2021 tarihinde öğrendikten sonra 27/12/2021 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

9. Başvurunun kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir.

II. DEĞERLENDİRME

10. Ödeme gücünden yoksun olduğu anlaşılan başvurunun açıkça dayanaktan yoksun olmayan adli yardım talebinin kabulüne karar verilmesi gerekir.

11. Başvurucu; Anayasa Mahkemesi ve AİHM'in kararlar bilgi bankasına erişimi yönünden İnfaz Hâkimliğinin talebin kabulüne karar verdiğini ancak Cumhuriyet savcısının karara itiraz ettiğini, Cumhuriyet savcısının itirazının kendisine tebliğ edilmediğini ve itiraz nedenlerini göremediğini, Ağır Ceza Mahkemesinin de itiraz üzerine herhangi bir gerekçe göstermeksizin aleyhine karar verdiğini belirtmiştir. Başvurucu devamında; insan hakları hukuku doktoru olduğunu ve Anayasa Mahkemesinin kendisine yönelik verdiği üç karara ilişkin olarak AİHM'e başvuru yapacağını, bu başvuruları hazırlamak için Anayasa Mahkemesi ve AİHM'in kararlar bilgi bankasına erişmesi gerektiğini, benzer konuda AİHM'in *Ramazan Demir/Türkiye* (B.No: 68550/17, 9/2/2021) kararının bulunduğunu ve bu karara tüm devlet organlarının uyması gerektiğini belirtmiştir. Başvurucu, neticeten gerekçesiz bir şekilde talebinin reddedilmesi nedeniyle adil yargılanma hakkı ile ifade özgürlüğünün ihlal edildiğini iddia etmiştir.

12. Adalet Bakanlığı (Bakanlık) görüşünde; mevcut başvuruda başvurunun ifade özgürlüğünün ve adil yargılanma hakkının ihlal edildiğine yönelik şikâyetleri ele alınırken Anayasa Mahkemesi tarafından yapılacak incelemede Anayasa ve mevzuat hükümleri doğrultusunda somut olayın kendine özgü koşullarının gözönünde bulundurulması gerektiği belirtilmiştir. Başvurucu, Bakanlığın görüşüne karşı genel olarak bireysel başvuru formundaki iddialarını yinelemiştir.

13. Anayasa Mahkemesi daha önce verdiği birçok kararında, tutuklu ve hükümlülerin radyo, televizyon ve internet olanaklarından yararlanma taleplerinin reddedilmesini ifade özgürlüğü kapsamında değerlendirmiştir (ilgili kararlar için bkz. *Muhittin Pirinçcioğlu* [1. B.], B. No: 2014/4397, 21/9/2016, § 20; *Erdener Demirel ve Feki Roni Temizyüz* [2. B.], B. No: 2014/13310, 18/7/2018, § 19; *Abdulmenaf Osman* [1. B.], B. No: 2015/5483, 10/5/2018, §§ 14,15). Bu kapsamda bir ceza infaz kurumunda bulunan başvurunun belirli resmî internet sitelerine erişim imkânının engellenmesinin haber veya fikir alma özgürlüğü, dolayısıyla ifade özgürlüğü kapsamında incelenmesi gerekir.

14. Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir neden de bulunmadığı anlaşılan ifade özgürlüğünün ihlal edildiğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir.

15. Başvurucunun Anayasa Mahkemesi ve AİHM'in resmî internet sitelerine erişiminin engellenmesiyle bilgiye erişim hakkına, dolayısıyla da ifade özgürlüğüne bir müdahalede bulunulmuştur. Müdahalenin dayanağı olan 13/12/2004 tarihli ve 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 67. maddesinin (3) numaralı fıkrasının kanunla sınırlama ölçütünü karşıladığı ve müdahalenin amacının ceza infaz kurumunun düzenini ve güvenliğini sağlamak olduğu, bu bağlamda müdahalenin kamu düzeninin sağlanmasına yönelik önlemlerin bir parçası olduğu ve meşru bir amaç taşıdığı sonucuna varılmıştır. Bu aşamadan sonra yapılması gereken, müdahalenin demokratik toplum düzeninin gereklerine uygun olup olmadığını değerlendirmektir.

16. Temel hak ve özgürlüklere yönelik bir müdahalenin demokratik toplum düzeninin gereklerine uygun kabul edilebilmesi için zorunlu bir toplumsal ihtiyacı karşılaması ve orantılı olması gerekir (*Bekir Coşkun* [GK], B. No: 2014/12151, 4/6/2015, §§ 53-55; *Mehmet Ali Aydın* [GK], B. No: 2013/9343, 4/6/2015, §§ 70-72; AYM, E.2007/4, K.2007/81, 18/10/2007). Müdahaleyi oluşturan tedbirin zorunlu bir toplumsal ihtiyacı karşıladığının kabul edilebilmesi için amaca ulaşmaya elverişli olması, başvurulabilecek en son çare ve alınabilecek en hafif önlem olarak kendini göstermesi gerekmektedir (bazı farklılıklarla birlikte bkz. *Bekir Coşkun*, § 51; *Mehmet Ali Aydın*, § 68; *Tansel Çölaşan* [1. B.], B. No: 2014/6128, 7/7/2015, § 51).

17. Tutuklu ve hükümlüler, Anayasa ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (Sözleşme) ortak alanı kapsamında kalan temel hak ve hürriyetlerin tamamına kural olarak sahiptir (*Mehmet Reşit Arslan ve diğerleri* [2. B.], B. No: 2013/583, 10/12/2014, § 65). Bu bağlamda tutuklu ve hükümlülerin ifade özgürlüğü de Anayasa ve Sözleşme kapsamında koruma altındadır (*Murat Karayel (5)* [2. B.], B. No: 2013/6223, 7/1/2016, § 27). Bununla birlikte ifade özgürlüğü mutlak bir hak değildir ve Anayasa'nın 26. maddesinin ikinci fıkrasında öngörülen sebeplerle sınırlanabilir. Bu bağlamda ceza infaz kurumunda bulunmanın kaçınılmaz sonucu olarak suçun önlenmesi ve disiplinin sağlanması gibi kuruma güvenliğinin ve düzenin korunmasına yönelik kabul edilebilir gerekliliklerin olması durumunda mahpusların sahip olduğu haklara sınırlama getirilebilecektir (*Murat Karayel (5)*, § 29).

18. Anayasa Mahkemesi, bir ceza infaz kurumunda bulunan mahpusların bilgisayar veya bu gibi bazı araçlara erişimi konusunda ceza infaz kurumu idaresinin geniş bir takdir yetkisi bulunduğunu kabul etmiştir. Bu bağlamda ceza infaz kurumu idaresinin mahpusların kendi araçlarını bulundurmaları ve kullanmaları da dâhil olmak üzere teknik bazı araçlara ilişkin düzenlemeler yapması, bunları organize etmesi ve ceza infaz kurumu şartlarına göre denetlemesi mümkündür. Bu takdir yetkisi için teknik boyutu, devletin olanakları, kurumların imkân ve kapasitesi ile infaz hukukunun gereklilikleri gibi koşullarla da bağlantılıdır (*Abdulmenaf Osman*, § 15). Nitekim bu takdir yetkisinin bir sonucu olarak 5275 sayılı Kanun'un 67. maddesinde, bilgisayara erişimin yalnızca eğitim ve iyileştirme programları yönünden mümkün kılındığı anlaşılmaktadır.

19. Başvurucu, internet olanağından yararlanırlanmamasını şikâyet konusu etmiştir. Daha önce de vurgulandığı üzere ceza infaz kurumunda bulunmanın kaçınılmaz sonucu olarak suçun önlenmesi ve disiplinin sağlanması gibi kuruma güvenliğinin ve düzenin korunmasına yönelik kabul edilebilir gerekliliklerin olması durumunda başvurucunun internet olanağından yararlanırlanmamasına karar verilebilecektir. Öte yandan Anayasa'nın ve ilgili mevzuatın mahpusların haber veya fikir alma özgürlüğüne ilişkin olarak belli bir iletişim aracını güvence altına aldığı da söylenemez. Bunun sonucu olarak mahpusların bilgiye ulaşmasını anlamsız ve imkânsız hâle getirmeyen münferit uygulamalar konusunda ceza infaz kurumlarının geniş bir takdir yetkisinin olduğu vurgulanmalıdır (televizyondan yararlanma imkânı yönünden bkz. *Murat Gösterit* [2. B.], B. No: 2019/9396, 27/2/2024, § 32).

20. Bununla birlikte ceza infaz kurumlarınca yapılacak belirli bir ulaşım aracına getirilen kısıtlamaya ilişkin münferit uygulamaların tamamen denetimsiz alan olarak görülmesi de mümkün değildir. Dolayısıyla mevcut başvurudaki gibi ifade özgürlüğüne yapılan müdahalelerde kurumların ve mahkemelerin belirli bir ulaşım aracına getirilen kısıtlamaya ilişkin uygulamaların ceza infaz kurumunun asayışı ve güvenliği için gerekli

olduğunu değerlendirmeleri gerekir. Ceza infaz kurumlarından teknik bazı araçlara ilişkin yapılan başvurularda Anayasa Mahkemesi ise idarenin ve mahkemelerin bilgiye ulaşmak için kullanılan teknik bir araca getirilen kısıtlama hususundaki geniş takdir yetkilerini meşru bir temeli olmaksızın ayrımcı bir nedenle, öngörülemez ya da keyfi olarak kullanıp kullanmadıklarını inceleyecektir (*Murat Gösterit*, § 33).

21. 5275 sayılı Kanun'un 67. maddesinin (3) numaralı fıkrasının mahpuslara, eğitim ve iyileştirme faaliyetleri kapsamında olmak kaydıyla ve denetim altında internetten yararlanma olanağı sunduğu görülmektedir. Kamu görevinden çıkarılmadan önce başvurunun insan hakları alanında araştırma görevlisi olması, kendisi hakkında Anayasa Mahkemesi tarafından verilen kararlara yönelik AİHM'e başvuru yapacak olması ve erişmek istediği iki internet sitesinin (AİHM ve Anayasa Mahkemesinin resmî internet sitesi) niteliği gözönüne alındığında, başvurunun talebinin aynı zamanda 5275 sayılı Kanun'un 67. maddesinin (3) numaralı fıkrası gereğince eğitim ve iyileştirme faaliyeti kapsamına girdiği görülmektedir. Nitekim AİHM de *Ramazan Demir/Türkiye* kararında Anayasa Mahkemesi ve AİHM resmî internet sitelerine erişim talebi konusunda aynı yönde tespitte bulunmuştur (anılan kararda bkz. § 46). Kaldı ki Anayasa Mahkemesi ile AİHM'in kararlarının birçoğu yalnızca çevrim içi olarak erişilebilir olup ilgili internet sitelerinde arama yapmayı gerektirmektedir.

22. Mevcut başvuruda da başvurunun Anayasa Mahkemesi ve AİHM'in resmî internet sitelerine erişiminin sağlanmamasına yönelik şikâyeti sonucunda İnfaz Hâkimliği başvurunun talebini kabul etmiştir. İnfaz Hâkimliği, gerekçeli kararında; yukarıda da belirtildiği üzere (bkz. § 5) başvurunun kamu görevinden çıkarılmadan önce Marmara Üniversitesi İnsan Hakları Anabilim Dalında araştırma görevlisi olarak çalıştığını, erişmek istediği iki internet sitesinin niteliği gözönüne alındığında bu talebin aynı zamanda eğitim ve iyileştirme amaçları kapsamına girdiğini, başvurunun yalnızca mesleği ve ilgi merkezleri çerçevesinde gelişimine ve rehabilitasyonuna hizmet edecek nitelikte hukuki bilgiler içeren AİHM ve Anayasa Mahkemesi internet sitelerine erişiminin kısıtlanmasının bilgi alma hakkını kullanmasına yönelik bir müdahale teşkil edeceğini belirtmiştir.

23. Bununla birlikte Cumhuriyet savcısının itirazı üzerine dosyayı inceleyen Ağır Ceza Mahkemesi; yalnızca Cumhuriyet savcısının itirazına dayanarak -ve itirazın içeriğine değinmeksizin- herhangi bir gerekçe göstermeden başvurunun itirazını kesin olarak reddetmiştir. Ağır Ceza Mahkemesi kararında yer alan gerekçenin Cumhuriyet savcısının itiraz nedenlerine dayandığı ve bu suretle yeterli olduğu savunulabilirse de Cumhuriyet savcısının itiraz nedenlerine yönelik olarak başvurunun resmî ve usule uygun şekilde haberdar edilmemiş olduğu görülmektedir. Bu husus gözönüne alındığında Ağır Ceza Mahkemesinin kararından başvurunun, talebinin hangi nedenlerle reddedildiğini anlaması mümkün değildir. Bu durum da Ağır Ceza Mahkemesinin başvurunun talebini yalnızca Cumhuriyet savcısının itirazına atıfla reddetmesinin yeterli olmadığını göstermektedir.

24. Bu hâliyle Ağır Ceza Mahkemesinin şikâyetin kabulüne ilişkin İnfaz Hâkimliği kararında yer alan gerekçelerin neden hukuka uygun olmadığına yönelik bir değerlendirme yapmadığı görülmektedir. Başvurunun mesleği ve ilgi alanı, yine başvurunun Anayasa Mahkemesinin verdiği kararlara ilişkin AİHM nezdinde başvuruda bulunacağını belirtmesi ve bu kapsamda erişmek istediği Anayasa Mahkemesi ve AİHM'in resmî internet sitelerinin niteliği gözönüne alındığında Ağır Ceza Mahkemesi, başvurunun söz konusu resmî internet sitelerine erişiminin neden eğitim ve iyileştirme faaliyeti kapsamında kalmadığına, aynı zamanda söz konusu sitelere erişim hâlinde ceza infaz kurumu düzeni ve güvenliğinin nasıl tehlikeye düşeceğine yönelik herhangi bir değerlendirme yapmamıştır.

25. Tüm bu hususlar bir arada değerlendirildiğinde; başvurunun resmî iki internet sitesine mesleki faaliyetleri ve ilgili alanı sebebiyle erişme talebinin reddine dair Ağır Ceza Mahkemesince verilen kararda kanunun amacı doğrultusunda ve yukarıda yer verilen tespitler uyarınca başvurucuya özgü, somut olay ve olgulara dayalı değerlendirmeler yapılmaksızın başvurunun Anayasa Mahkemesi ve AİHM'in resmî internet sitelerinden yararlanma imkânının elinden alındığı görülmüştür. Dolayısıyla söz konusu kararda başvurunun anılan talebinin reddine ilişkin somut olaya özgü ilgili ve yeterli bir gerekçe gösterilmediği anlaşılmış ve bu kapsamda müdahalenin zorunlu bir toplumsal ihtiyacı karşılamadığı kanaatine varılmıştır. Sonuç olarak başvurunun ifade özgürlüğüne yapılan gerekçesiz müdahalenin demokratik toplum düzeninin gereklerine uygun olduğu kabul edilemez.

26. Açıklanan gerekçelerle başvurunun Anayasa'nın 26. maddesinde güvence altına alınan ifade özgürlüğünün ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

III. GİDERİM

27. Başvurucu, ihlalin tespiti ve yeniden yargılama yapılması ile 1.000.000 TL manevi tazminata karar verilmesini talep etmiştir.

28. Başvuruda tespit edilen anayasal hak ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar ve zorunluluk bulunmaktadır. Anayasa'nın 148. ve 153. maddeleri ile 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 50. ve 66. maddeleri uyarınca ihlal kararının gönderildiği yargı mercilerince yapılması gereken iş, yeniden yargılama işlemlerini başlatıp Anayasa Mahkemesinin ihlal kararında belirtilen ilkelere ve gerekçelere uygun biçimde yürütülecek yargılama sonunda hak ihlalinin nedenlerini gidererek yeni bir karar vermektir (yeniden yargılama konusunda bkz. *Mehmet Doğan* [GK], B. No: 2014/8875, 7/6/2018, §§ 54-60; *Aligül Alkaya ve diğerleri* (2), [1. B.] B. No: 2016/12506, 7/11/2019, §§ 53-60, 66; *Kadri Enis Berberoğlu* (3) [GK], B. No: 2020/32949, 21/1/2021, §§ 93-100).

29. Ayrıca ihlalin niteliği dikkate alınarak başvurucuya net 34.000 TL manevi tazminat ödenmesine karar verilmesi gerekir.

IV. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. Adli yardım talebinin KABULÜNE,

B. İfade özgürlüğünün ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,

C. Anayasa'nın 26. maddesinde güvence altına alınan ifade özgürlüğünün İHLAL EDİLDİĞİNE,

D. Kararın bir örneğinin ifade özgürlüğünün ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmak üzere Ankara Batı 1. Ağır Ceza Mahkemesine (D. İş 2021/3392) iletilmek üzere Ankara Batı 1. İnfaz Hâkimliğine (E.2021/4789, K.2021/4884) GÖNDERİLMESİNE,

E. Başvurucuya net 34.000 TL manevi tazminat ÖDENMESİNE, tazminata ilişkin diğer taleplerin REDDİNE,

F. Ödemenin, kararın tebliğini takiben başvurunun Hazine ve Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına, ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için yasal FAİZ UYGULANMASINA,

G. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 3/7/2025 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.